

I

Не бѣше съмнало хубаво, когато Митко изскочи отъ кѣщи немитъ. Разтѣгна ластика. Сложи му едно камъче. Потърси наоколо нѣкоя птичка да я чу-кне, трѣгна по улицата и се скри задъ черковната ограда.

Щомъ се потули немирникътъ, предъ вратата долетѣха две врабчета, дигнаха прахъ, окжпаха се въ локвичката, кацнаха на една позеленѣла керемида и наченаха разговоръ.

Едното врабче бѣше куцо съ дѣсното краче, а другото — съ проскубана опашка.

— Какъ така окуцѣ? — попита проскубаното.

— Нали знаешъ, — въздъхна дълбоко куцото птиче, — тука има единъ Митко. Отъ сутринъ до вечеръ разтѣга ластикъ и чакъ нѣкоя слаба душица да я

удари. Какъвъ е стрелецъ! Само да не му паднешъ предъ окото, убива те като бубулечка, и сърдцето му не трепка.

— Трѣбва да му се отплати! — добави проскубаното.

— Че какъ ще се боримъ срещу тоя немирникъ? Така ще си теглимъ чакъ до дето трѣгне на училище, че да му налѣятъ малко умъ въ главата.

— Много лесно, — подскочи проскубаното, — ще се съберемъ на съветъ!

На другия день въ една запустѣла градина имаше врабешко заседание. Три дни и три нощи продължи съветътъ на малкитѣ птички. Най-сетне всички решиха въ едно гърло — нито едно врабче да не чисти ябълкитѣ на Миткови отъ гжсеници. Речено — сторено.